

PRÍBEH Z ISLANDU

DCÉRA
POĽNÝCH
KVETOV

TESSA
COLLINSOVÁ

TATRAN

TESSA
COLLINSOVÁ

DCÉRA
POLNÝCH
KVETOV

TATRAN

Z nemeckého originálu Tessa Collins: Die Wildblütentochter,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ullstein Taschenbuch Verlag,
Berlín 2024,

preložila Erika Heráková Ridziová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5604. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Adriana Oravcová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2024

Translation © Erika Heráková Ridziová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1807-8

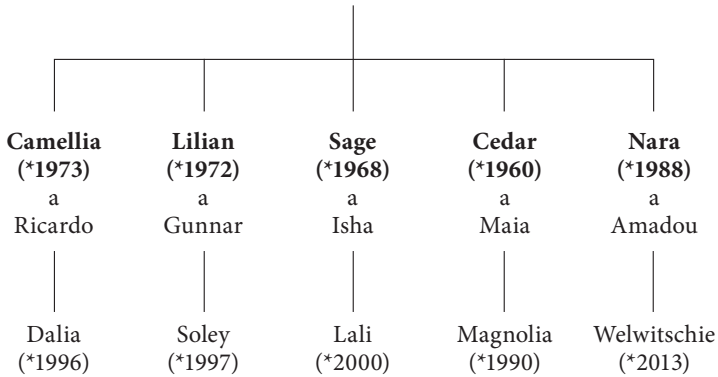
Pre Christiana
Na pamiatku nášho roadtripu

„Kvety sú úsmevom zeme.“
Ralph Waldo Emerson

Rodokmeň

Rose (*1938)
a
Albert Carter (*1937)

Prológ

Island

1951

Sigrún blúdila pohľadom po rozľahlej krajine. Machy a lišajníky pokrývali zem okolo jej statku, ktorý ležal južne od malého mesta Akureyri. Pôvodne patrilo rodičom Ingvara, ale jeho otec pred tromi rokmi nečakane zomrel, keď sa so susedmi z okolia snažil zhromaždiť ovce.

Muži boli na koňoch v neprístupnom teréne, pretože predpokladali, že sa tam nachádza časť stáda. V priebehu niekoľkých hodín sa rozpútala strašná snehová búrka, pri ktorej Ingvarov otec a jeden ďalší muž prišli o život. Našli ich až o dva dni neskôr, keď sa snehová metelica trochu upokojila. Ingvarova mama Arna sa zrútila, keď jej muži priniesli tú smutnú správu, a takmer sa nedala upokojiť. Ingvar pomáhal otca hľadať, a keď ho zasiahla bolestivá istota, zostal ako paralyzovaný. Ylfa, dcéra Sigrún a Ingvara, nikdy nespoznala starého otca, pretože vtedy ešte nebola na svete. Staršie dvojčatá Einar a Fannar inštinktívne vycítili, že ich rodičov a starú mamu premohol zdrvujúci žiaľ. Keď sa im Sigrún snažila vysvetliť, čo sa stalo, horko nariekali. Jej

svokor nebol prvou obeťou nespútanej a divokej islandskej prírody. Takmer každá rodina, ktorú Sigrún poznala, stratila niekoho blízkeho v drsnom mori. A ak navždy nepohltilo mužov more, svoju krvavú daň si vyžiadali sopečné erupcie, snehové búrky, zosuvy pôdy či iné rozmarny prírody. Smrť patrila k životu, s tým vedomím Sigrún vyrastala.

V tej chvíli k nej z izby doľahol Ylfín krik. Sigrún rýchlo odvrátila zrak od okna, vzala zo sporáka hrniec, v ktorom práve varila zemiaky, a potlačila smutné myšlienky. Osušila si ruky o zásteru a ponáhľala sa do izby, ktorú zohrieval oheň praskajúci v peci. Ylfa ležala v postieľke a vystierala k mame tenké ručičky. Sigrún sa k nej s úsmevom naklonila a nežne jej pohladila hladké ružové líčka. „Už zase si hladná, poklad môj?“

Ylfíni bratia sa bláznili niekde vonku na dvore. Ingvar ich požiadal, aby sa v jeho neprítomnosti pozreli na ovce, ktoré trávil dlhú zimu ustajnené v maštali. Sigrún zdvihla Ylfu do výšky a pritísila si dieťa k telu. Plač v okamihu stíchol. Sigrún dcérku jemne pobozkala na blondavé vlásky a vychutnávala si dôvernú blízkosť medzi nimi. Popri množstve práce mala len veľmi zriedka čas zastaviť sa.

Ingvar bol s niekoľkými susedmi v meste. Keďže už celé hodiny snežilo, začala si Sigrún robiť starosti. Sused nedávno kúpil nové auto, ktorým vzal Ingvara do Akureyri. A aj keď ju manžel neprestajne ubezpečoval, že jazda autom je podstatne bezpečnejšia, než ísť do mesta na koňoch, nedokázal úplne rozptýliť jej pochybnosti o novodobom módnom dopravnom prostriedku. Len málo obyvateľov na severe ostrova vlastnilo vozidlo. Sigrún a jej manžel nemali peniaze na to, aby si ho tiež mohli kúpiť. Boli radi, že s deťmi nejako vyžijú. Obaja chlapci rástli rýchlejšie, než bolo Sigrún milé, a nohavice a pulóvre im boli stále malé. Napriek nekonečne dlhým nociam, počas ktorých sa nemohla venovať ničomu inému než pleteniu, len sotva stíhala. Práve včera dokončila ďalší teplý pulóver pre Fannara. A na rad mal prísť sveter pre Einara.

Ylfe pomaly padali viečka, ale Sigrún sa neodvážila uložiť dcéru nazad do postielky. Namiesto toho s ňou podišla k oknu a vyzerala do šera. Pred mašťalou uvidela Einara, ktorý opatrne nazeral za roh. Pravdepodobne sa s bratom hrali na skrývačku.

Odzrazu Sigrún zaplavil hlboký žiaľ. Ustúpila o krok dozadu a zavrela oči. Za žiadnu cenu sa nesmela poddávať neustále sa vracajúcemu zúfalstvu. Sadla si s Ylfou do kresla, v ktorom jej svokor strávil desaťročia svojho života. Bledohnedá látka bola už zodratá a flakatá, no útulný kúsok nábytku vyžaroval nádych stability. Odjakživa stálo na tomto mieste pri okne a bude tam stáť aj v budúcnosti. Sigrún prisunula kreslo o kúsok bližšie k peci. Potom sa zahľadela na dcéru, ktorá zovrela malé prstečky do pästičiek a v spánku si ich spokojne cmúľala.

Sigrún premýšľala, či je nevďačná. V mladosti predsa vždy snívala, že bude mať vlastný statok, založí si rodinu, stane sa matkou. Všetky želania sa jej v posledných rokoch splnili. Jej svokra sa po náhlejšej mužovej smrti odsťahovala na východ ostrova k mladšiemu synovi. Sigrún a Ingvar jej veľa rás ponúkali, aby u nich zostala, keď Ingvar ako najstarší syn prevzal otcovo dedičstvo, ale Arna trvala na tom, že nemôže bývať tam, kde jej každý kút a každý kameň pripomína zosnulého manžela.

Ingvar ani jeho mama netušili, ako dobre im Sigrún rozumie. Lebo aj jej spomienky na dávno minulé časy viseli nad rozľahlou krajinou ako hustá hmla. Ani keď prišla do Akureyri, nepodarilo sa jej zabudnúť na minulosť.

A na farme svojich rodičov cítila smútok, ktorý doslova visel vo vzduchu a vsiakol aj do stien. Všade číhali spomienky, pripravené opäť rozvíriť Sigrúnine pocity.

Zaklonila hlavu a snažila sa sústrediť na prítomnosť. Mala tri zdravé deti, výborného manžela, ktorého si vážila a ľúbila. Sigrún poznala Ingvara už od detstva a odjakživa bol veľmi mlčanlivý. Vyrastala kúsok od neho na farme rodičov spolu s dvomi sestrami, ktoré sa medzitým už tiež vydali. Vilborg, najmladšia z nich,

žila s manželom rybárom v západných fjordoch, kým Steinunn, stredná zo sestier, spoznala učiteľa a odsťahovala sa s ním do hlavného mesta, kde teraz pracovala v nemocnici. Sigrúnini rodičia veľmi trpeli vyhlídkou, že žiadna z ich dcér neprevezme rodičovský statok. No pre vzdialenosť medzi oboma veľkými usadlosťami sa Sigrún s Ingvarom nemohli starať o obe farmy súčasne. Po smrti Sigrúniných rodičov sa budovy s veľkou pravdepodobnosťou ponechajú prírode a časom sa neodvratne rozpadnú.

Nebolo to nič nezvyčajné. Všade na ostrove zostávali prázdne farmy, lebo mladých ľudí to ťahalo do Reykjavíku. Mnohí z generácie Sigrún už nechceli zahŕňať na vidieku, kde okrem chovu oviec a rybolovu neexistovalo takmer nič iné. Naproti tomu mala Sigrún už ako dieťa rada jednoduchý život na farme. V mladosti odvážne snívala a istý čas skutočne verila, že jej celý svet leží pri nohách. No v posledných rokoch si uvedomila, že nie je stvorená pre niečo väčšie. Jej rodičia boli farmári, rovnako ako jej starí rodičia a ich rodičia. Jej miesto bolo na Islande, po boku Ingvara a ich detí.

Sigrún si povzdychla. Zamyslene sa rozhliadla po izbe, zahľadela sa na vyblednutú pohovku, ktorú dostali od priateľov, a tmavý dubový príborník vedľa kuchynských dverí. Nad malým jedáľenským stolom visela fotografia z ich svadby, na ktorej mala oblečený islandský kroj a Ingvar čierny oblek. Ten deň ležal už tak dávno v minulosti. Od ich svadby sa s ňou Ingvar rozprával ešte menej než predtým. Sigrún z toho nebola vždy nešťastná, lebo niekedy bolo mlčanie lepšie pre všetkých.

Počas dlhých, tmavých zimných nocí sedela Sigrún pri peci a štrikovala. Zatiaľ čo jej prsty spájali očko za očkom, v hlave sa jej neprestajne prehrával rovnaký film. Nikto okrem nej samej nevedel o jej minulosti. Alebo aspoň nepoznal celý príbeh. Po všetkých tých rokoch dokázala Sigrún konečne spomínať na dávne udalosti s vďačnosťou. Nikto jej už nemohol vziať sladké spomienky.

Prológ

Položila si ruku na srdce. Kým Ylfa ticho dýchala, Sigrún si dovolila na malú chvíľu sa zastaviť. Vonku jej synovia čosi kričali, ale ona sa nechcela pripraviť o tento okamih. Príliš intenzívne precítovala city hlboko pochované vo svojom vnútri. Už nikdy nedokáže žiadneho muža milovať tak ako kedysi. Ingvar sa k nej správal pekne, lepšieho manžela si Sigrún v tej dobe ani nevedela predstaviť, zároveň však vtedy zomrela aj časť jej srdca. Svoje pocity by nedokázala vysvetliť, lebo v živote existujú veci, ktoré nemajú nič spoločné s rozumom či rozvážnosťou.

1

Dublin

Soley sa neveriacky zahľadela na titulnú stránku bulvárneho časopisu, ktorý ležal pred ňou na posteli. Nemohla pochopiť, čo práve videla. Zrnitá fotografia ukazovala Grega Fairchilda v červených plavkách na ležadle. Na jeho stehnách sedela neznáma tmavovlasá kráska a bozkávala Grega takým spôsobom, že sa jej z toho dvíhal žalúdok. Štíhla žena, ktorú odhadovala na menej než dvadsať rokov, mala na sebe len náznak fialových kúskov plaviek. Bikiny jej zakrývali iba to najnutnejšie. Pod fotkou bol odkaz na článok v časopise.

So zncitlivenými prstami Soley prevracala stránky a prezerala si ďalšie obrázky, ktoré časopis vytlačil vo veľkom formáte. Greg a neznáma žena v tesnom objatí a v pomerne jednoznačnej póze v súkromnom bazéne, držali sa za ruky na pláži a v bare, kde sa na seba pozerali, akoby boli poslední ľudia na svete. Soley zostalo nevoľno. To nemohla byť pravda. Greg bol britský herec a idol žien s nomináciami na Oscara a dva Zlaté glóbusy – a už viac ako rok oficiálne jej priateľ. Ako jej to len mohol urobiť?

Zlá kvalita fotografií svedčila o tom, že paparazzo ich nasní-

mal zo značnej vzdialenosti. Greg si pravdepodobne vôbec nič nevšimol. Bol dostatočne zaneprázdnený. Soley sa trpkو zasmiala. Smutná pravda znela, že ju Greg podvádzal s mladšou ženou. Neboli azda šťastní? Aspoň Soley si to myslela.

Spomenula si, ako sa spoznali na premiére v Londýne. Samozrejme, Grega Fairchilda poznala už predtým z filmov, novinových článkov a rôznych spoločenských podujatí, pri ktorých sa im náhodou niekoľkokrát skrížili cesty. Atraktívny herec natočil v posledných rokoch viacero uznávaných filmov vrátane hollywoodskeho trháku, v ktorom stvárnil vysokopostaveného amerického generála počas druhej svetovej vojny. Rola mu priniesla bez výnimky fantastické recenzie. Odvtedy sa Greg stal popredným charakterovým hercom, ktorého publikum zbožňovalo.

Soley prešla prstami po papieri časopisu. Ktovie, či už článok objavil. Jeho agent bude zúriť, no medzinárodná tlač mala svoj škandál, ktorý bude žmýkať do poslednej kvapky, až kým nevyjde na svetlo ďalší prešlap nejakého iného prominenta. Soley bezvládne klesla na vankúš. Jej vnútro bolo studené a prázdne. Greg zničil ich vzťah a Soley ani netušila, čo robí, keď nie sú spolu.

V ten večer sa do Grega okamžite zalúbila. Najskôr si spolu s ostatnými pripíjali na film. Po premiére sa Greg od nej už nepohol. Rozprávali sa do neskorej noci. Poznal jej hudbu a priznal, že je jej fanúšikom.

Soley si prešla dlaňou po čele. Greg naozaj nebol typickým fanúšikom Flower Girl – tak znel jej umelecký pseudonym, pod ktorým žala úspechy už desať rokov. Začali ju páliť oči. Bolelo ju vedomie, že mu zjavne nestačila. Od začiatku boli často a dlho odlúčení. Soley trávila mesiace na turné a mala koncert za koncertom, zatiaľ čo Greg točil v zámorí. Pred polrokom bol v Austrálii, momentálne je v Južnej Afrike. Neraz ich delili tisíce kilometrov a krátke stretnutie medzi natáčaním alebo koncertmi bolo väčšinou nemožné. Ale boli predsa šťastní, či nie?

Ešte nikdy v živote sa Soley necítila taká zradená. Situácia sa jej úplne vymkla z rúk. Nemala ani poňatia, ako sa správať a čo povedať, ak sa jej niekto na to spýta. Ako speváčka bola Soley stále na očiach a médiá nezaháľali, vždy sa chytili každého škandálu. Prečo sa s ňou jednoducho nerozišiel, ak už nebol šťastný?

Keď jej zazvonil mobil, preplazila sa cez posteľ, aby uvidela na displej. Volala Dalia, jedna z jej sesterníc. Pravdepodobne si tiež všimla článok v časopise, no Soley sa nikomu nechcela spovedať. Zvonenie teda ignorovala a čakala, kým prestane. Milá Dalia! Jej odvážna sesternica celkom sama vycestovala do Mexika hľadať dovtedy neznámeho otca. Pri spomienke na ňu sa Soley napriek všetkému usmiala. Dalia nielenže našla v Mexiku otca, ale aj lásku svojho života. Soley sa tomu veľmi tešila, aj keď sama práve stála pred rozpadom svojho vzťahu.

Keď ktosi zaklopal na dvere hotelovej izby, zľakla sa.

„Soley, si hore?“ Bol to známy hlas Richarda Cunninghama, jej dlhoročného agenta.

Prevrátila oči. „Nie, ešte spím.“

„Nebud' smiešna. Videla si ten článok?“

Soley si vzdychla. „Áno.“

„Tak otvor, prosím.“

„Momentálne sa to nehodí.“ Skĺzla z postele a postavila sa pred dvere. „Uvidíme sa o pol hodiny pri rozhovore pre *London Today*, okej?“

„Prosím, poďme sa predtým dohodnúť, ako sa k tomu postavíš. Mám aj nové ponuky, ktoré by sme mali prebrať.“

„Teraz nie, Richard!“ vyhlásila Soley rezolútne. „Neskôr sa môžeme o všetkom porozprávať, ale teraz potrebujem pár minút pre seba. Určite tomu rozumieš.“

Kým čakala na jeho reakciu, počula, ako si pred dverami ticho šomre. Richard sa často rozprával sám so sebou, keď sa hneval na Soley, ale teraz našťastie mlčal. Nakoniec počula, ako sa jeho kroky vzdalujú.

Soley sa vrátila k posteli a posadila sa. Samozrejme, Richard mal pravdu. Claire Gatmanová, reportérka, s ktorou mala dohodnuté stretnutie, naisto ako prvé otvorí tému Gregovej aféry. A možno to bolo viac než len aféra. Prečo im obom neurobil láskavosť a neoznámil to otvorene? To by síce nezmenilo nič na tom, že Soley zostala sama, ale aspoň by to nepôsobilo tak podlo. Navyše si mohli ušetriť nepotrebné mediálne správy a nepríjemné otázky.

Opäť vzala do ruky časopis a zahľadela sa na pár. Ako dlho to už trvá? Soley videla Grega naposledy pred štyrmi týždňami. Vtedy boli spolu na grilovačke u známeho režiséra. Pre toto stretnutie Greg dokonca prerušil natáčanie na druhom konci sveta. V ten večer si na ňom nič zvláštne nevšimla. Bol taký ako vždy. Šarmantný, galantný, láskyplný. Rozplakala sa. Či to bolo zo smútku, alebo od hnevu, nedokázala povedať. Pokrčila časopis a hodila ho na zem. Rýchlo si utrela slzy z tváre.

Richard ju požiadal, aby sa vyjadrila. A to aj urobí! Vydá jasné, jednoznačné stanovisko. Muž, ktorý ju klame a podvádza, nemá v jej živote žiadne miesto. Greg zjavne túžil po niečom, čo mu Soley nedokázala dať. A ona sa kvôli nikomu meniť nebude. Ak si myslí, že mu bude lepšie s priateľkou, ktorá je o polovicu mladšia od neho, nech si poslúži, uhne mu z cesty. Greg dostal šancu a nevyužil ju. Soley mala dosť čo robiť sama so sebou. Celé mesiace sa trápi s umelým, pozláteným svetom, v ktorom sa pohybuje už desať rokov. Nezostávala jej energia zaoberať sa ešte aj neverným priateľom. Jasný koniec bol pre ňu jediné správne riešenie, a presne to povie aj Claire Gatmanovej.

Soley odhodlane vstala a išla do kúpeľne, aby sa pripravila.

Neskoro večer stála Soley pred desiatimi tisícmi ľudí a spokojne mávala do davu. Po troch prídavkoch – medzi nimi bol aj jej aktuálny hit „You know who I am“ – bola úplne vyčerpaná. Dav pred ňou šalel a nechcel ju pustiť z pódia. Jedna žena v tre-

tom rade mávala transparentom s nápisom „Flower Girl, you make me happy“. Mladý párik v prvom rade sa vášnivo bozkával, vedľa neho žena zdvíhala ruky nad hlavu. Dvaja tínedžeri sa objímali a poskakovali hore-dolu uprostred burácajúceho potlesku.

Soley si odhrnula z čela spotený prameň vlasov, vystrčila spodnú peru a vydýchla si. Plná vďačnosti sa pozrela na masu ľudí, ktorá vyžarovala toľko energie ako sto explodujúcich sopiek. V tom momente začali fanúšikovia spievať refrén jej hitu z minulého leta. Z nespočetných hrdiel zazneli prvé slová piesne „She’s your friend“. Soley sa otočila a postupne sa pozrela na všetkých členov svojej kapely. Tommy za bicími, Frank s basgitarou, Mitch pri klávesoch a Kerry a Colleen na elektrických gitarách. Už roky spolupracovala so všetkými piatimi muzikantmi. Boli perfektne zohraný tím, v ktorom každý presne vedel, kedy príde na rad. Navyše si aj po ľudskej stránke rozumeli veľmi dobre, inak by tie niekoľkomesačné turné cez pol sveta ani neboli možné, keďže často nemali príležitosť stiahnuť sa do úzadia a oddýchnuť si.

Richard vtedy protestoval proti tomu, aby si Soley vyberala svojich hudobníkov podľa sympatií. Dôrazne jej odporúčal, aby pri výbere v prvom rade kládla dôraz na profesionálne kvality. No Soley počúvala svoj vnútorný pocit a každému hudobníkovi venovala viac hodín – diskutovala s nimi a pýtala sa na ich túžby a plány, aby zistila, či medzi nimi funguje chémia. Osem ďalších kandidátov okamžite odmietla, ale títo piati Soley hneď presvedčili. A teraz, po rokoch, bola so svojím rozhodnutím stále spokojná. Lepšiu skupinu si ani nevedela predstaviť.

Mlčky poďakovala svojim muzikantom, potom sa otočila naspäť k fanúšikom, ktorí ešte stále zanietené spievali „She’s your friend“. Soley zavrela oči, potom sa pripojila k refrénu, zdvihla ruky a mávala nimi do rytmu. Aj hudobníci sa postupne pridali k piesni. Vychutnávala si ovácie publika a úplne sa nechala uniesť

elektrizujúcou atmosférou. Keď znova otvorila oči, uvidela rozžiarené tváre ľudí, ktorí sa dostali až priamo k pódiu.

Veľkoryso rozdávala vzdušné bozky na všetky strany. Keď od nej fanúšikovia žiadali ďalší prídavok, ľútostivo pokrútila hlavou. Šou už pretiahla o pol hodiny a nechcela ďalej zneužívať ústretovosť organizátora, s ktorým bol dohodnutý presný časový harmonogram. „Ďakujem!“ volala do publika. „Ste najlepší fanúšikovia na svete! Dublin, vrátim sa!“

Fanúšikovia pískali a kričali, dav šalel, skákal a tancoval, ako by neexistovalo zajtrašie ráno. Soley naznačila hudobníkom, že už je definitívny koniec. Keď zbadala Richarda na okraji pódia, kývla mu hlavou a vyšla zo svetelného kužela, ktorý celý večer sledoval každý jej pohyb.

„Milujú ťa,“ vyhlásil Richard so širokým úsmevom.

Soley smutne pozorovala rozvášnený dav pred pódium, ktorý stále dúfal, že sa Flower Girl predsa len nechá obmäkčiť a ešte raz sa vráti.

„Áno, milujú ma,“ odvetila.

No prečo sa v tejto chvíli cítila taká bezcenná a zbytočná? Náhle sa jej pred očami vybavili scény Gregovej nevery. Čo vlastne dokázala? Spievala, tancovala a predvádzala sa, akoby bola o desať rokov mladšia, než je v skutočnosti. A zato všetko jej viac než kráľovsky platili. Pravdepodobne zarobila za posledné roky viac peňazí než hociktorý tvrdo pracujúci robotník na stavbe za celý svoj život. Začali ju zmáhať pochybnosti. Pochybnosti o jej kariére, o nej samej ako umelkyni a verejne známej osobe.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Richard a skúmavo si ju premeral.

Soley pokrútila hlavou. „Nič. Všetko v poriadku.“

Richard sa zachmúril. „No, vzhľadom na katastrofu, ktorú spôsobil Greg, o tom úprimne pochybujem.“

„Greg je minulosť,“ odsekla Soley a zamierila k šatni. Pod mejkapom ju pálila tvár.

Richard ju nasledoval. Bolo zrejmé, že téma preňho ešte nebola uzavretá.

„A dnes večer o ňom už nechcem hovoriť,“ dodala rozhodným tónom.

„Ale mala by si, Soley,“ zafučal Richard. Kvôli značnej nadváhe mal problém držať krok s jej ľahkou chôdzou.

Pri dverách do šatne sa otočila k svojmu agentovi. „Richard, myslím to vážne. Je mi jedno, aký máš na túto tému názor. Greg je moja súkromná vec. A pre mňa je ten vzťah ukončený.“

Utrel si čelo. „Soley, prosím ťa, nechaj si to ešte prejsť hlavou. To, že si so známym hercom... alebo teda bola si, tvojej kariére určite neškodilo.“

Soley prižmúrila oči. „Takže si myslíš, že moji fanúšikovia chodia na moje koncerty, lebo som tvorila pár s tým klamárom a podvodníkom?“

Richard prevrátil oči. „Neprekrúcaj, prosím, moje slová. Samozrejme, prichádzajú kvôli tebe, kvôli tvojej hudbe. Ale...“ Hľadal správne slová. „Ale Flower Girl nie je len o hudbe a speve. Si kompletný balík. Tvoje publikum sa zaujíma o všetky aspekty tvojho života.“

„Možno je to práve to, čo už nechcem,“ povedala Soley. Teraz to bolo vonku.

Richardov pohľad bol skeptický. „Čo tým chceš povedať?“

„Že už možno nemám chuť byť súčasťou tohto... kompletného balíka.“

„Soley, tvoji fanúšikovia ťa milujú. Žerú ti z ruky a kupovali by tvoju hudbu, aj keby si prespievala telefónny zoznam. Máš veľké šťastie.“

„Áno, možno...“ Soley zavrela oči. „Potrebujem teraz trochu pokoj, Richard. Prosím, postaraj sa o to, aby sme najneskôr o štvrtňhodinu odišli do hotela. Som neskutočne unavená.“

Jej agent prikývol. „Jasné, zariadim to. A prosím ťa, premysli si ešte raz svoje pochybnosti. Iní umelci by boli...“

„... vďační, keby im bola dopriata taká kariéra,“ doplnila Soley vetu, ktorú za posledné roky počula od Richarda už aspoň tisíckrát. „Uvidíme sa o chvíľu.“

Otvorila dvere a vošla do šatne. Vyčerpane klesla na stoličku pred veľkým zrkadlom a zahľadela sa na svoju tvár. Potom vzala vatový tampón a začala si dôkladne čistiť pleť. Keď sa pozrela do svojej nenalícenej tváre, takmer jej to pripadalo, akoby si práve zložila druhú kožu. Chytila telefón a pozrela na displej. Greg sa jej pokúšal dovolať nespočetne veľa ráz. Čo jej chcel ešte povedať? Pokrútila hlavou a práve si chcela učesať vlasy, keď jej znova zazvonil telefón. Greg. Na chvíľu zaváhala, kým prijala hovor.

„Soley, to som ja. Skúšal som ti volať už asi tisíckrát...“

„Mala som vystúpenie,“ prerušila ho rázne.

„Veď ja viem.“ Znel nervózne. „Soley, ty si... Nie som si istý, či si...“

Zasmiala sa. „Čo chceš, Greg?“

„Videla si tie fotky?“

„Videla,“ potvrdila stručne.

„Soley, musíme sa vážne porozprávať. Naozaj to nie je tak, ako to vyzerá,“ začal váhavo.

Najstaršia výhovorka na svete. „Jasné,“ odvetila Soley chladne. „A ako presne to vyzerá?“

„Soley, prosím. Nie je to tak, že by sme... My nie sme... My...“

„Greg, fotky niekedy povedia viac než tisíc slov. Urob nám obom láskavosť a nezhoršuj to ešte viac, než to už je.“

„Ale tak to predsa nie je. Nechcem sa...“

„Vieš čo, Greg?“ Soley sa usmiala na svoj obraz v zrkadle. „Teraz s tebou naozaj nechcem hovoriť. Ukončíme to jednoducho tu a teraz. Maj sa dobre.“ Aj keď chcel ešte niečo povedať, Soley hovor ukončila. Pre ňu, skrátka, nebolo čo dodať. Greg už viac nepatril do jej života.

Natiahla sa po téglíku s krémom a začala si ho jemne vtierať do pokožky.

2

Na druhé ráno ju z hlbokého spánku vytrhlo klopanie na dvere. Zažmurkala a musela sa zorientovať, kde vlastne je. „Áno, prosím?“ Rýchlo sa posadila.

V nasledujúcej chvíli začula už aj kliknutie zámky a vo dverách sa zjavil vysoký muž s vozíkom. Zjavne ho prekvapilo, keď uvidel Soley, ako naňho ospalo pozerá z postele.

„Prepáčte,“ povedala a uškrnula sa. „Nepočula som budík. Normálne neraňajkujem v pyžame.“ Načiahla sa po župane, prevesenom na stoličke vedľa seba, a obliekla si ho.

„Žiadny problém,“ odpovedal zamestnanec už pokojnejšie a otočil sa, aby posunul servírovací vozík k stolu.

Soley vstala, vzala si z kresla kabelku a vybrala bankovku z peňaženky. „Pre vás.“

Mladý muž sa usmial. „Ďakujem pekne.“

„To ja ďakujem.“ Soley ukázala na podnos s raňajkami.

Pri dverách sa ešte raz otočil. „Mimochodom, som váš veľký fanúšik.“

Soley sa pousmiala. „Vďaka za kvety. Veľmi ma to potešilo.“